



Блицова школа новинарства већ дуже време привлачи пажњу јавности по својој сировој еврореформској пропаганди. И таман кад помислите да је, у агитпроповском ЕУ-ударништву, постигнута доња граница укуса, *Блиц* направи корак даље.

Тако је, баш уочи Божића,

Блиц

забележио блиставе тренутке свог ЕУ-прозелитизма, захтевајући чак и промену црквеног календара, а све у име чувених евро-интеграција.

Реч је о тексту „Црквени календар није верско, већ стручно питање“ [\[1\]](#). Већ његов почетак садржи есенцију идеологије која се не може назвати другачије до „ЕУ-православље“. „Иако су наше границе коначно отворене, а кандидатура за чланство у ЕУ предата“, каже се у првој реченици текста, „у СПЦ нема воље да се и по питању календара ускладимо са заједницом чији ћемо део постати“. Дакле, све је у овој једној реченици експлицитно и имплицитно садржано. И једнодушна жеља народа да уђе у ЕУ-Мисир, и други народи који у Земљи обиља у исти глас певају оде радости, и, наравно, зла, конзервативна и ретроградна СПЦ, која упорно инсистира на некаквој посебности и тако прети да онемогући срећу која Србе чека у ЕУ-Мисиру...

Али, ту су, хвала Богу, ауторитети који ће, преко *Блица*, објаснити заблуделом народу сву ретроградност СПЦ. „Верски аналитичари“, каже се у следећој реченици овог *Блицовог*

текста, „међутим, сматрају да је категоричан став СПЦ неутемељен“. Јер, „како каже аналитичар Живица Туцић, нетачност јулијанског календара не треба доказивати“. Пазите сад, одједном црквени календар постаје астрономско питање, у којем је битно шта је тачно, и у коме астрономи морају имати главну реч (зато текст и носи назив: „Црквени календар није верско, већ стручно питање“). Међутим, да је питање календара само питање „тачности“, ми бисмо данас сви користили стари, мајански календар, Јер, истина је, грађански („грегоријански“) календар „тачнији“ је од црквеног („јулијанског“), у смислу да он прецизније одређује кад су пролећне и јесење равнодневнице (21. март и 23. септембар). Али, и код тог календара на сваких десет хиљада година настане грешка од три дана. А на календару Маја та је грешка само два дана. И шта сад? Да због тога сви пређемо на мајанске „туне“, „катуне“ и „бактуне“? Или, пак, у календару ипак није све у тачности, већ је нешто и у традицији? А поготово у црквеном календару!

Јер, какве сад па везе има српски *црквени* календар са астрономском тачношћу? Ко још по српском црквеном календару рачуна равнодневницу, па је, због њега, неопходно да и

тај календар буде астрономски прецизан? Колико Срба, кад хоће да зна кад почиње пролеће, отвори црквени календар? Уосталом, колико људи се уопште брине кад падају равнодневнице? Али, свеједно, после овог аргумента који је требало да засени српску простоту и који би се могао назвати „зашто Срби да се служе нетачним календаром“, долази аргумент који треба да уплаши Србе зато што нису „као сав нормалан свет“, појачан, уз то и аргументом: „Срби се морају прилагодити већини, ако желе у ЕУ“.

Јер, признаје се и у овом тексту, Божић 7. јануара, осим СПЦ, славе још и Руска православна црква, Грузијска православна црква, Света Гора Атонска и Јерусалимска патријаршија („Мајка свих цркава“). Али, одмах нам скреће пажњу Туцић, Србија се у том погледу никако не сме угледати на Русију: „Русија је свет за себе“, каже он, „себи довољна, Србија је мала, окружена новокалендарским црквама“. А пошто ће и Србија бити ускоро део ЕУ, СПЦ једноставно мора да се упреподобити осталим православним црквама у ЕУ: „Већ сада готово половина православних цркава има своја седишта у земљама ЕУ“, подсећа нас Туцић. „Почело је давно са Грчком, сада су у њој Кипар, Бугарска и Румунија, и мање православне цркве Финске, Балтика, Чешке, Словачке и Пољске. Од поменутих цркава које су у ЕУ, ниједна се не држи ‘старог’ календара“, опомиње Туцић.

Дакле, пошто у ЕУ сви славе Божић 25. децембра, онда, по *Блицовој* и Туцићевој логици, морају и Срби то да раде – и готово! Истина, „календар неће бити неки директан услов који Европа поставља (Србији за прикључење ЕУ - А. С), јер га није поставила до сада ниједној православној земљи“ – убацује се у ову причу, са својим експертским мишљењем, и неизбежни Б92 „стручњак за питање СПЦ“ Мирко Ђорђевић (и овога пута представљен као „социолог религије“!). О, како је то широкогрудо од Брисела! И како је само то „социолошки“ истинољубиво од Ђорђевића! „Календар неће бити неки директан услов који Европа поставља“, лепо примећује он. Неће бити „директан“, али, сви знамо да осим „директних“ постоје и „индиректни“ услови (попут Статута Војводине, или геј параде) [\[2\]](#). Тако, ето, сазнајемо, да је и промена црквеног календара нешто што се од нас заправо тражи. Јер, како нам је даље објаснио Ђорђевић, „црква ће временом морати (пазите – морати
!; А. С) да пређе на нови календар, не само због ЕУ (значи, ипак ће „морати“ због ЕУ?; А. С.), него због тога што се у модерној цивилизацији тако рачуна време“.

Тако од Ђорђевића сазнајемо да „у модерној цивилизацији“ чак и црквени календари имају да буду истоветни! То што је српски грађански календар истоветан са модерним европским никако није довољно. Не, Срби ће морати и у црквама да свеце броје по „модерном календару“. По тој логици, и муслимански и јеврејски верски календари такође ће ваљда морати да се ускладе са „модерним“. Па да се и по џамијама и по

синагогама време рачуна од дана рођења Христа. Јер, тако се ради „у модерној цивилизацији“?! Ама, да ли се овде неко са нама шали, или *Блиц* и Мирко Ћорђевић стварно мисле да је овај народ толико туп да му се могу продати овакве приче?

Али, ту још није крај овог колективног прања мозга. *Блиц* и наш „социолог религије“ нас, даље, упозоравају да у СПЦ, нажалост, постоје и неке ретроградне снаге које би се могле успротивити овим „реформама“. Те снаге би се могле супротставити оправданом захтеву да Срби морају и црквени календар да мењају, ако желе у ЕУ. А то би могло да доведе чак и до

теше нас

Блиц

и Ћорђевић, на то се не треба пуно обазирати. Јер, објашњава Ћорђевић, „у свим црквама које су прешле на нови календар било је подела, оштрих сукоба, тако да су старокалендарци били читав покрет и стварали су проблеме. Али како време одмиче, ти ће се проблеми разрешити“...

Дакле, читаоци *Блица* треба да буду спокојни. Ти смешни „старокалендарци“ ће се бунити, бунити, па ће на крају, као што и приличи ретроградним снагама, остати у мањини и бити потиснути на маргине медија, друштва и нове, реформисане СПЦ. А када еврореформске снаге и у СПЦ коначно победе; када коначно модернизују и реформишу цркву – у складу са очекивањима Мирка Ћорђевића и осталих великих верника из „Пешчаника“ и „Е-новина“; када промене ретроградни календар, избаце ретроградну ћирилицу, бадњак, пост и иконостас, када скрате литургију и уведу нови божићни поздрав – Merry Christmas! (како су православним верницима у Србији Е-новине балогишвилеле да честитају Божић [\[3\]](#)); е, онда ће све ће бити лепо, честито и Бриселу и Вашингтону угодно, па ће Мирко Ћорђевић, Светислав Басара, Петар Луковић и остали другосрбијански критичари СПЦ коначно моћи да покажу своју веру и коначно да прихвате СПЦ као своју цркву.

Тако видимо да је и питање црквеног календара дошло на дневни ред глајхшалтовања Србије. Друштвени напредак се у нашим еврореформским и другосрбијанским медијима једноставно изједначава са брисањем свих верских, традицијских и националних разлика, а модернизација се схвата као пука унификација, централизација и стандардизација целокупног живота – па чак и верских обичаја! ЕУ се доживљава као „лонац за топљење“, у коме неће бити и не треба да буде никаквих индивидуалности, никаквих личних или националних разлика, већ ћемо сви мислити на исти начин, гледати исту ТВ, куповати исту робу, читати исте књиге и славити исти Божић. Најгоре је што се они који тако схватају ЕУ данас осећају позваним (или су стварно задужени?) да буду лицензни водичи Србије на путу у ЕУ, и што су они, истовремено, и главни известиоци Брисела о томе колико је Србија на том путу „напредовала“. У том смислу се заиста може

очекивати да се у неком од наредних извештаја, као пример „неевропских трендова и понашања“, нађе и слављење Божића 7. јануара, паљење бадњака испред цркве и пуцање из прангија на Бадње вече (што су све Е-новине, као идеолошки најбуднији евро-медиј у Србији, већ оштро осудиле [\[4\]](#)).

Уз „Блиц“, питање „реформе црквеног календара“ отворила је и *Политика* [\[5\]](#) (након што је и сама недавно „реформисана“). „Стиче се утисак у јавности као да је СПЦ ‘укочена’ и да неће да прихвати промене“, једна је од констатација

Политике

. Зато је овај лист теми „реформе црквеног календара“ посветио рубрику „Србија разговара“, која је замишљена тако да се у њој сучељавају супротна мишљења. Међутим, овога пута, на једној страни смо имали Живицу Туцића, који се и овде вехементно залагао за „реформу“, а на другој страни, Радомира Поповића, професора Богословског факултета, који је прилично бледо и неуверљиво заступао традиционални црквени календар. На Туцићеву тврдњу, наиме, да је „календар астрономско питање(...), а не теолошко“, Поповић је одмах признао да „питање календара није црквено питање“, већ „цивилизацијско питање“(?!). На Туцићев аргумент да „10 од 14 православних цркава користи нови календар“, Поповић се није сетио такве „ситнице“ да је у тих четири цркве, које се држе традиционалног календара,

пет пута

више православних верника, него у свих оних 10 „новокалендарских“ цркава, што ће рећи да и даље огромна већина православних користи календар који употребљава и СПЦ! На Туцићево да „Црква нема право да једном друштву намеће календар“, јер је „то питање државе и државног поретка“, Поповић се такође није сетио „ситнице“ да се овде не ради о томе да СПЦ хоће да држави Србији наметне свој календар, већ о потпуно обрнутој ситуацији, да се у име државе – тачније, нове, супердржаве у какву израста ЕУ – хоће наметнути Српској православној цркви нови „универзални“ календар!

И не само да Поповић није знао (или није хтео) да одговори на Туцићеве „аргументе“. На крају се испоставило да је једина стварна разлика између њега и Туцића заправо у томе што је Туцић тражио да се одмах приступи „реформи“ календара, док је Поповић саветовао да се то уради постепено и у договору са другим хришћанским црквама. Наиме, Поповић каже да постоји „некаква бојазан од прозелитизма, унијаћења, које ће бити, по многима, и путем календара“, због чега „реформу (црквеног календара – А. С.), нажалост, код нас везују за покушај превођења православних у римокатолике“. Због тога, по Поповићу, „треба бити опрезан и увиђаван“, „мудар и обазрив“, па то „решити у сагласју свих православних цркава“, након чега ће у „универзалној хришћанској цркви“ то питање коначно бити разрешено „консензусом свих цркава у свету, свих деноминација, не само православне“.

Овај став је потпуно легитиман, али он представља слаб и помирљив одговор на једну дрску офанзиву еврореформиста који су, након што су „реформисали“ војску, медије, судство и просвету, сада решили да промене и Српску православну цркву. Јер, како је то још за живота патријарха Павла објаснио Живица Туцић, "сада је Србија након рата, након бомбардовања, сада је Србија веома нормална, демократска земља и све се у овој земљи променило – само не Црква. То није могуће са старим патријархом [6]". И пошто старог патријарха више нема, сада је изгледа наступило време када треба извршити и „нормализацију“ СПЦ. А питање црквеног календара је вероватно одабрано као лакмус за брзину и дубину те „нормализације“. Зато се ово питање не може изоловати од друштвеног и политичког контекста у коме се поставља, нити се може одвојити од медија који га покрећу. У добронамерност

Блица

према СПЦ и православљу може да верује само онај ко те новине никада није узео у руку. А

Политикин

избор саговорника за „сучељавање“, при чему „реформистичко“ становиште заступа један борбени и самоуверени представник, а „традиционалистичко“ бојажљиви и неуверљиви, такође није случајно. Због тога, академски тачне приче о томе да би било лепо када би сви хришћани славили Божић и Васкрс у исти дан (као што би било лепо и да су јединствени у хришћанским догматима – али нису, и тешко да ће икада и да буду!), у овом контексту далеко више легитимишу „аргументе“ биготних еврореформатора, него што представљају стварну одбрану православне хришћанске традиције.

Још мање је случајно да се у ову кампању око „реформе“ српског црквеног календара укључио и *Данас* преко свог колумнисте, „десничара“ и „хришћанина“, Светислава Басаре [7]. Ни Басара није могао да издржи а да будућег патријарха СПЦ не посаветује да што пре промени календар. Јер, посебан календар који имају Срби за Басару је још један доказ нашег „етнофилетизма“ [8]. Због тога он богоугодно „подсећа да је суштински смисао Исусовог послања управо ослобађање од ‘српскости’, ‘рускости’, ‘италијанства’, свеједно“. Тиме је Басара, истовремено, показао своју другосрбијанску правоверност, јер је осудио ретроградни црквени календар, али је испољио и оригиналност, због које је толико цењен у Другој Србији, пошто није користио „модернизаторску“, већ „унутархришћанску“ аргументацију.

Једини проблем са том Басарином „етнофилетистичком“ аргументацијом јесте што она може да се допадне само онима који слабо шта знају и о хришћанству, и о православљу. А таква је, нажалост, већина „другосрбијанаца“. Јер, етнофилетизам је јерес *националне вере*, која

нема везе са идејом

националних цркава

. Оно што веру чини једном јесте верско учење (догмати), а оно што цркве чини различитим јесте њихов језик, хијерархија, естетика храмова и народни обичаји о

верским празницима. Православно хришћанство је управо такво „јединство различитости“, у коме је све у савршеном реду, све док се разлике које се испољавају у верском животу појединих народа не тичу догми. А питање када се и како слави Божић свакако да не спада у верске догмате. Зато је календарска разлика која постоји у православљу сасвим допуштена и природна. Њу не могу да разумеју и прихвате само они којима је ближи командно-централистички дух Римске империје, него дух слободе и личне моралности Исуса из Назарета.

Дакле, време и начин прослављања Божића је унутрашње питање хришћанских народа. Ако су Бугари или Румуни лако почели да га славе у исти дан кад и римокатолици, то је сасвим реду, јер им њихово историјско искуство то допушта. Али, са Србима је другачије, и та се разлика такође мора поштовати. Јер нису Бугари и Румуни масовно пролазили историјску голготу зато што су, између осталог, Божић славили 7. јануара, већ се то дешавало управо Србима. Оних 700.000 мученика у Јасеновцу поклано је, између осталог, и због 7. јануара. „Мартир“ на грчком значи и „мученик“ и „сведок“. Ти су мученици својом крвљу пред комшијама-убицама посведочили православље онаквим каквим га ми Срби доживљавамо. Њихова вера отаца, због које су пострадали, укључивала је и слављење Божића 7. јануара. Ко сад сме то да заборави? И у име чега?

Пре тог мучеништва можда су Срби, по питању календара, могли да крену стопама Румуна или Бугара. Али после Јасеновца, ко сме да каже да је наш отачки календар „нетачан“, а да су мученичка сведочења наших отаца „погрешна“? Управо оно што се Србима дешавало 1941. и 1995. чини да ми Срби, 25. децембра, можемо комшијама да честитамо Луковићевски „Merry Christmas“, али да једни другима „Христос се роди“ и даље желимо да говоримо само 7. јануара.

Идентитет чине управо разлике. По језику се разликујемо од Руса, по вери од Албанаца, по писму од Хрвата, по слављењу крсне славе од Бугара, по календару и бадњаку од Грка... Морамо ли у име „европског“ или „православног“ јединства, свеједно, да нивелишемо све те разлике? И шта онда остаје од наше слободе и индивидуалности? Али, када Ђорђевић, Басара и остали велики другосрбијански хришћани критикују „етнофилетизам“ СПЦ, они управо то и раде. У име „европеизације“ и „модернизације“ Цркве хоће да изврше унификацију и „денацификацију“ православља, хоће да потру сваку слободу и индивидуалност помесних цркава, хоће да од православља направе источно крило цезаропапистичке хијерархије култа Империје.

Зато питање календара у Србији није ни „астрономско“, ни „стручно“, већ суштинско питање које се тиче наше вере и нације. То је питање нашег идентитета, наше слободе и

нашег права да будемо другачији. Ако *Блиц*, Мирко Ђорђевић и Светислав Басара желе да нешто славе 25. децембра слободно нека изволе. Али, они не смеју да свима осталима померају датуме и прописују кад треба да славе Божић. Онај ко разуме хришћанске традиције овога народа, онај ко воли овај народ, његову слободу и посебност, неће у то да дира.

Црквени календар Србима се нису усудили да дирају ни амбициозни КП-комесари. Зар је могуће да ови најновији, ЕУ-комесари неће презати чак ни од таквих идеја? И зар је могуће да у врху СПЦ још има људи који такву опасну амбицију не виде?

[1] <http://www.blic.rs/Vesti/Drustvo/170991/Crkveni-kalendar--nije-versko-vec-strucno-pitanje>

[2] Види: <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/vojvodina-i-gej-parada-kao-novi-uslovi-g.html>

[3] <http://www.e-novine.com/drustvo/33830-Merry-Christmas.html>

[4] <http://www.e-novine.com/srbija/srbija-tema/33853-Spreme-spreme-Drvosee.html>

[5] <http://www.politika.rs/rubrike/Drustvo/Srbija-razgovara-Gregorijanski-kalendar-i-SPC.sr.html>

[6] <http://www.reuters.com/article/worldNews/idUSTRE4A807K20081109?feedType=RSS∓feedName=worldNews&pageNumber=1&virtualBrandChannel=0>

[7] http://www.danas.rs/vesti/periskop/za_verne_i_ateiste.48.html?news_id=180617

Божих и рођене „ЕУ-православља“

Пише: Слободан Антонић
уторак, 12 јануар 2010 23:12

[8] Види: <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/korisni-idiot-druge-srbije.html>